

בן גוריון אמר על פרס: "אל תאמין ואל תתקרב לפרס!" כך טוען אחיו של ישראל ישעיהו, הטוען כי פולה בן גוריון אמרה על פרס: "הוא רצח לי את דויד!"

להלן נוסח המכתב ששיגר חיים שר-אבי (שרעבי) לשימ"ע עין פרס:
 ...והמסעיר את רוחי הוא השי- מוש הנואל הכוזב והשיקרי בשמו של בן-גוריון על ידך ועל-ידי אחרים כמוך... היכרתי את בן- גוריון היכרות אישית; היכרות שקטה וידידותית, שכל מי שידע עליה - קינא בה ויעידו על כך כמה ממכתביו אלי, בכתב-ידו ובח-

לך, שימעון, היה זה מצב אידי- אלי לקפוץ על העגלה בשעת חרי- קתה, כדרכך תמיד. באותה מגישה באל-על, במידה שאני זוכר, משה דיין, מרדכי בן-מורת, מרדכי סור- קיס, שהיה ראש עיריית כפר-סבא, גד יעקובי, עוד אחד מהקיבוץ ועוד שנים שנשמטו מזיכרוני. אתה, שימעון פרס, קראת את ההצעה לאחר שתוכנה פורסם בעיתוני-הערב, ובמגישה שררה

לאחר ימים מיספר כינס בן-גור- יון בביתו בשעות הערב מגישה שבה השתתפו 25-30 איש, ובה

פולה בן-גוריון עיניים מלאות דמעות

דיבר בן-גוריון מתוך רשימות שהיו בידו, והציע לצאת לבחירות ברשימה ששמה יתקרא רפ"י (רשימת-פועלי-ישראל).

אני ישבתי עם המנוח יעקב אורנשטיין לימין בן-גוריון, ואתה, שימעון, ישבת משמאלו. בתום נאומו והצעתו פנה אלי בן-גוריון והגיש לי עט ונייר כדי לכתוב את ההודעה על הקמת רפ"י, ואתה, שימעון, קמת משמאלו, ניגשת אלי ואמרת: "אני אכתוב את ההודעה", חטפת מידי את העט והנייר, וחזרת למקומך.

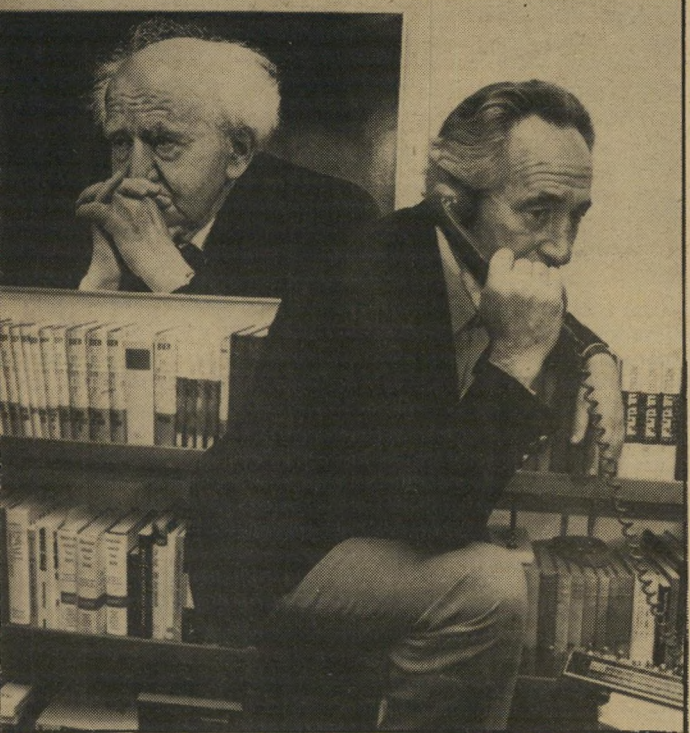
בן-גוריון הביט בך בחומרה ואמר לך בזו הלשון: "אבל תכתוב מה שאני אקרא לך." וקרא לך נוסח ההודעה, שלמחרת פורסמה בעי- תונים. הלא כך, שימעון? מאז בכוח ובהתמדה נטלת, שימעון, את ניהול ענייני רפ"י לידך, אתה וחבריך, קירבת את שרצית והרחקת את מי שלא רצית. הקמת מטה והשתלטת על רפ"י כולה, עיתים אפילו תוך התעלמות מרצונותיו של הזקן, ורק הבחירות שהכזיבו מוטטו את רפ"י עד שפורקה, וחזרת אתה וחבריך ל"מיפלת-העבודה, כאשר אתה בכי- וון המטרה שהיציבת לעצמך. גם אני חזרתי למיפלת-העבו- דה, כבודך אך לא ככפני טובה לבן-גוריון.

עתה נמצא בן-גוריון בעולם האמת, ואין המת יכול להכחיש את החי, אין מעבר דו-סיטרי מעולמו לעולם האמת ולהיפך. אבל בטוחני שבן-גוריון יכול להתהפך עתה בקיברו ולומר בקולו המתכתי והנמרץ: שימעון פרס, איני הרב שלך ואינך תלמידי, ועל תעשיני עטרה להתגדל בה." שכן, זכורה לי

היטב שיחה עימו, שהיתה נוקבת וממושכת. ועדי-בשמיים שכך הי- תה, ונגעה גם בך, שימעון, ובבגין ובאלוהים ובמילחמת-הקוממויות. והתאריך שלה (של השיחה) שמור המנוחה, פולה, שבשיחה נפרדת איתה, ובה היתה נוכחת רעיינו הייתי ופולה, שששיחה נפרדת איתה דיברה עליך קשות מאוד. ומעשה שהיה כך היה: לרגל מאורע משפחתי שהזמנתי את בן- גוריון אלי, קיבלתי ממנו יומיים

בו זעזוע, הרים קלות קולו ואמר: "אל תדבר עם האיש הזה, אל תאמין לו, אל תתקרב אליו!" וכי אשר ידו הימנית קמוצה, הושיט את זרת היד וקרא: "אל תגע באר- בע אמותי של האיש הזה!"

ובן-גוריון הוסיף למלמל מילים שלא יכולתי לתפוס מהן דבר. אז החלטתי להטות את השיחה לאפיק אחר, ושאלתי את בן-

פרס ובן-גוריון (1982) ימח שמו"

לפני המאורע טלפון בביתי. הדבר היה בשעת הצהריים. ואני נדהמתי לשמוע את קולו ואמר: "חיים, מדבר בן-גוריון, תיכנס אלינו!" ה- שיבותי: עכשיו? "לא", אמר, "במשך היום".

הבטחתי שבשעה 4 אכנס אלי, ובאתי בזמן לביתו בשדרות-קק"ל. הוא ישב בסיפריה שלו ליד המיכתבה, ולפני המיכתבה היו שני כיסאות, אחד ישבה עליו פולה המנוחה והשני היה, כנראה, מיועד שבבילי.

בן-גוריון הזמנני לשבת ומייד שאל: "מה נשמע?" אני: "מה נשמע! מאוכזב!" בן-גוריון: "מאוכזב ממני?" אני: "מכולם!"

בן-גוריון הביט רגע על המיכ- תבה ועוד פלט: "אני מסכים, תהיה מאוכזב מכולם, אבל לא מאחד." אני: "ממי?" בן-גוריון: "ממשה" (הכוונה למ- שה הוא שחיבב אותו מאוד). אני טיה פתאום: "ופרס?" פני בן-גוריון האדימו וקדרו, ולאחר שהביט בי בזעם והרגשתי

יודע שכך-גוריון לא דגל בשום אופן ופנים במדינה קטנה. "פרס יכול לומר את דעתו, אבל לא להשתמש בכך-גוריון, זהו שקר! אם אני - מוותיקי מיפלת-העבודה - לא אני, אז מי יניב אילו הייתי

בן-גוריון ופרס (1960) אל תיגע בארבע אמותיו של איש זה!"

דממה. אז פניתי אני, אליך שימעון, ושאלתי אם נשאל "הזקן" לדעתו בעניין זה (אז קראנו לבן-גוריון "הזקן") ואתה ענית לי בזו הלשון: "אם רצונך, תקרא לבן-גוריון ונשאל אותו!"

ומייד הרמת את השפופרת וביקשת מבן-גוריון לבוא לפגישה. תוך 5-7 רגעים הופיע בן-גוריון, נמרץ ומתנשף, ואתה הסברת לו את ההצעה.

פני בן-גוריון האדימו והחווירו חלופות, ואז פלט את ההכרזה הנוראה: "אם אתם רוצים לחזור, תחזרו - אני אצא לבחירות לבדי. לא אלמך ישראל!"

האם לא היה כך, שימעון? **סטיה נפשית!** ואז התחיל משה דיין ואמר: "אני נגד חזרה", והסביר נימוקיו. גם בן-גוריון התנגד, וכמדומני גם סורקיס. השאר הסכימו. סיכומם של דבר, ההודעה עוכבה והישיבה פוזרה בלא החלטה.

תימתו. לימינו הייתי בימי "הפ- רשה" האומללה וערב שלם הקדיש לי, ליצחק פנאי ולנחמן תמיר (עד אחר חצות), כדי להסביר לנו פשר מאבקו ודרישתו לשפוט את מי שנתן ההוראה. גם פירסמתי עליו מאמר בדבר (שר-אבי היה עיתו- נאי בדבר במשך שנים רבות) בחתימת "אליפז התימני". מאמר שהעיר לי עליו שהוא במקומו. אבל לא בזמנו.

כאן יורשה לי לספר על ראשית צעדיה של רפ"י. כאחד מראשוני חושביה ומייסדיה, עקבתי בהת- מדה אחר המתרחש סביב הת- ארגנותה, אם כי לא נקראה עדיין רישמית בשם רפ"י. והנה יום אחד אני שומע שמתארגנת קבוצה בתוכה לחזור למפא"י, וכי הקבוצה מנתקת לבית אל-על בתל-אביב. פרשת-לבון זעזעה אז את ה- ארץ, ומפא"י נשארה כצאן בלי רועה, לאחר שהוציאה את בן- גוריון מתוכה. כשבאתי לאותה מגישה באל-על, הוברר לי שזוהי היה שימעון פרס, שנשא עיניו למנהיגות הפנויה במפא"י.

מת, או מילא, אבל אני עדיין ח"י" הוא עוד חי וקיים ורוגז: פעם על פרס, פעם על עובדיה יוסף - נושף ורושף במלוא המרץ. מי יודע, בסתיו של חייו, אולי כוכב נולד.